

Arrest

nr. 163 508 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens verzoeker werd hij op 23 oktober 2015 in voorlopige hechtenis genomen wegens het misdrijf vervat in artikel 77bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en volgens het administratief dossier wegens het misdrijf vervat in artikel 77, alinea 1 van de vreemdelingenwet (verslag van 27 oktober 2015) en op 8 december 2015 in vrijheid gesteld mits het betalen van een borgsom. De borgsom zou betaald zijn op 22 december 2015.

Op 23 december 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gegeven. Op 30 december 2015 verklaart verzoeker vrijwillig te willen vertrekken.

Op 23 december 2015, met kennisgeving op 23 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing met motieven:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

❖ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

□ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

betrokkene staat sinds 23.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mensenhandel.

Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

er bestaat een risico op onderduiken:

betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

❖ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

□ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

betrokkene staat sinds 23.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mensenhandel.

Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Een onderdeel van het middel luidt:

“Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van **maximum** drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”*

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden in bepaalde gevallen. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen.

Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

(...)

Uit art. 74/11 Vw. volgt aldus expliciet dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier om de termijn voor het inreisverbod te verantwoorden. Deze specifieke omstandigheden beperken zich geenszins tot de hogere rechtsnormen maar gaan over de individuele eigenheden van elk dossier. Deze dienen uit de bestreden beslissing zelf te blijken en dienen ook feitelijk en juridisch juist te zijn (RvS 25 november 2014, nr. 229.301).

(....)

Zo zijn er de volgende individuele omstandigheden die verweerder in acht diende te nemen en waarbij indien zij daarmee rekening zou hebben gehouden, zij kon geacht hebben dat de termijn van drie jaar niet noodzakelijk was in dit geval :

- Verzoeker heeft familie op ons grondgebied (art. 8 EVRM) (stuk 4) ;

- Verzoeker kwam op uitstap naar België en het was de bedoeling hier vakantie te houden waartoe hij perfect in de mogelijkheid was nu Albanië niet visumplichtig is (stuk 3) ;

- Verzoeker geniet het recht van het vermoeden van onschuld (art. 6§2 EVRM), verzoeker heeft overigens een nog onbesproken levenswandel (stuk 5).

Verweerder hanteert zich op de koop toe in de bestreden beslissing van standaardvermeldingen die niet eens correct zijn en zelfs contradictorisch zijn.

Opnieuw dient te worden bemerkt dat het vermelden van foutieve feitelijke of juridische gegevens waarop de beslissing zich steunt alsook tegenstrijdige motieven waarop de bestreden beslissing zich steunt dienen te leiden tot een vernietiging nu dergelijks strijdig is met wat van een afdoende motivering mag worden verwacht:

Immers, overeenkomstig deze bepalingen dient een motivering afdoende te zijn en de juridische en feitelijke gegevens te bevatten die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken (A. Mast, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", Kluwer, 2006, p. 682).

Zo worden de volgende standaardclausules opgenomen in de bestreden beslissing :

- Verzoeker zou onder aanhoudingsmandaat geplaatst zijn voor mensenhandel ;
- Verzoeker heeft niet getwijfeld op illegale manier in ons land te verblijven en er de openbare orde te schaden ;
- Er bestaat een risico op onderduiken;

Deze zijn foutief en contradictorisch omwille van de volgende reden :

- Verzoeker werd helemaal niet onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor mensenhandel. Verweerster hanteert een foutieve kwalificatie. De kwalificatie mensenhandel valt onder de artikelen 433quinquies e.v. van het strafwetboek terwijl verzoeker helemaal niet op basis van deze artikelen in voorlopige hechtenis werd geplaatst, de kwalificatie was art. 77bis Vw. en niet art. 433quinquies Sw. Hetwelk een veel zwaardere kwalificatie is, verweerster dient hiervan op de hoogte te zijn nu dit figureert in de documenten die verweerster in acht dient te nemen en waarop zij zich heeft gebaseerd om de bestreden beslissing te nemen;

Verzoeker is als toerist naar ons land gekomen, Albanië is niet meer visumplichtig. Tijdens zijn vakantie werd hij in voorlopige hechtenis geplaatst. Het feit dat verzoeker niet in een logementshuis verbleef en dit niet gemeld heeft bij de gemeente kan niet tot illegaal verblijf leiden. Geen enkele wettelijke bepaling is daartoe voorzien om te staven dat dit tot illegaal verblijf zou leiden. Door overmacht (de voorlopige hechtenis) is verzoeker langer dan de geplande maand in ons land moeten blijven, verweerster dient hiervan op de hoogte te zijn nu dit genoegzaam blijkt uit het dossier van de verwerende partij waarvan verweerster minstens op de hoogte diende te zijn gelet op haar voorafgaande onderzoekplicht;

Er kan niet gesteld worden dat verzoeker de openbare orde reeds heeft geschaad nu hij zeker nog niet is veroordeeld, sterker nog, de zaak is nog niet eens doorverwezen. Integendeel het principe van het vermoeden van onschuld van de persoon die in voorlopige hechtenis verblijft is van fundamenteel belang in onze rechtsorde. In het eerste deel van de bestreden beslissing stelt verweerster zelf nog dat verzoeker voor hetzelfde geld kan vrij uitgaan, doch net daarna gaat zij stellen dat verzoeker de openbare orde reeds heeft geschaad. Deze tegenstrijdige motivering concretiseerden niet waarom verzoeker zou kunnen worden geacht de openbare orde reeds te hebben geschaad, het vermoeden van onschuld dient te worden gerespecteerd (art. 6 §2 EVRM);

- Verzoeker heeft familie in ons land die Belg is, verzoeker kwam als toerist naar hier. Er werd een borgsom geplaatst voor verzoeker door zijn Belgische familie, deze familie wil de borgsom uiteraard terug. Hetgeen noodzakelijkerwijze zal inhouden dat verzoeker zijn wandel en handel aan het parket en de onderzoeksrechter dient mee te delen en alvast op zijn eventueel proces dient aanwezig te zijn. Het is dan ook geenszins duidelijk waarom verzoeker zou willen onderduiken in ons land.

Deze elementen zijn problematisch en vormen een schending van de artikelen uit het eerste middel omdat :

- Verzoeker niet kan weten of, hoe en op welke manier met de individuele omstandigheden van het geval zoals hierboven aangegeven werd rekening gehouden en er geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat specifieke omstandigheden eigen aan het geval in rekening werden gebracht, zo wordt bij wijze van voorbeeld de aanwezigheid van Belgische familie niet eens vermeld;

- Verweerster zich steunt op een foutieve en zwaardere kwalificatie in het kader van de voorlopige hechtenis dan in werkelijkheid het geval is. Als verweerster voor deze zwaardere kwalificatie een inreisverbod van drie jaar oplegt, kan hieruit bij wijze van voorbeeld voor hetzelfde geld volgen dat de termijn van drie jaar voor een veel lichtere kwalificatie dus niet zou worden opgelegd, de motivering is kaduuk en houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden nu verkeerde elementen worden aangereikt;

- Verweerster doet alsof verzoeker reeds veroordeeld is nu zij van oordeel is dat verzoeker de openbare orde reeds heeft geschaad terwijl dit niet zo is nu het vermoeden van onschuld fundamenteel is. Bovendien wordt niet geconcretiseerd waarom verzoeker zou kunnen worden geacht de openbare orde reeds te hebben geschaad, nu hij zich slechts in voorlopige hechtenis werd bevonden en reeds zeer vlug in vrijheid werd gesteld. Verzoeker kan dus weten of, hoe en waarom een termijn van drie jaar

wordt opgelegd nu verweerster zich steunt op foutieve en tegenstrijdige gegevens. Hetzelfde geldt voor wat betreft het argument « het risico op onderduiken » (zie boven) ;

Dat het zich steunen op de correcte gegevens (alsook het concretiseren van deze) inherent is aan de plicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden ex. art. 74/11 Vw.: (...)."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

"(...)In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), waarbij tevens specifiek gemotiveerd wordt nopens de opgelegde duur van drie jaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 23.12.2015 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen, waarbij aan de verzoekende partij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

(...)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen", doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers in eerste instantie in welke gevallen een inreisverbod door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging moet afgegeven worden, waarna wordt uiteengezet welke termijnen hiervoor kunnen worden opgelegd.

Door verzoekende partij wordt niet betwist dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert nopens de motivering waarom een inreisverbod van drie jaar is opgelegd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, laat verweerder gelden dat de duur van het

6/13

inreisverbod wel degelijk afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging inderdaad op gedegen wijze heeft gemotiveerd nopens de duur van het opgelegde inreisverbod, met name drie jaar. Concreet wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwezen naar volgende elementen:

- het feit dat verzoekende partij sinds 23.10.2015 onder aanhoudingsmandaat staat uit hoofde van mensenhandel, feiten waarvoor hij eventueel kan worden veroordeeld;*
- een risico op onderduiken: verzoekende partij heeft geen officiële verblijfplaats in België;*
- geen twijfel om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schenden;*
- belang van de immigratiecontrole;*
- handhaving van de openbare orde.*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

Er werd overigens – in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden – afdoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

De verzoekende partij voert aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier, doch zij geeft niet aan met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Integendeel

hebben de motieven van de bestreden beslissing specifieke op het geval van verzoekende partij betrekking; zij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht wel degelijk rekening houden met het gegeven dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat staat uit hoofde van mensenhandel.

Indien er een materiële vergissing zou zijn gebeurd, daar waar verzoekende partij verdacht wordt van mensensmokkel in plaats van mensenhandel, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Deze materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Concludent dient overigens nog op te merken dat het gegeven dat verzoekende partij thans vrij zou zijn gesteld onder borg niet impliceert dat zij niet meer zou kunnen onderduiken.”

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht in samenlezing met artikel 74/11, § 1, eerste lid dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

“§1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zij stelt dat enige motivering over de duur van het inreisverbod ontbreekt, minstens inhoudelijk onjuist is.

In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan. Voorts wordt de duur van het inreisverbod bepaald op drie jaren omdat verzoeker *“sinds 23.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mensenhandel. Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.*

er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in voorhechtenis werd genomen omwille van de verdenking van het plegen van het misdrijf gesteund op artikel 77, alinea 1 van de vreemdelingenwet en niet omwille van het misdrijf mensenhandel. De feitelijke grondslag van de bestreden beslissing is foutief vermeld en zoals de verzoeker stelt, is de omschrijving “mensenhandel” veel zwaarder bestraft. De bestraffing voorzien in artikel 77 van de vreemdelingenwet is een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en een geldboete van 1700 euro tot zesduizend euro. Volgens wat verzoeker uiteenzet in het middel is de kwalificatie van de verdenking gesteund op artikel 77bis van de vreemdelingenwet alwaar een gevangenisstraf van een tot vijf jaar is voorzien maar dit gegeven vindt niet zijn weerslag in het administratief dossier. De verwerende partij hecht belang, overigens terecht, aan de handhaving van de openbare orde. Dit lijkt ook het determinerend motief in de bestreden beslissing te zijn nu volgens de uitreisstempel in het paspoort van de verzoeker hij Albanië heeft verlaten op 5 oktober 2015, zodat de vraag zich stelt of hij illegaal in het land verbleef op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en in welke mate hij een “officieel” adres kan hebben indien hij enkel op vakantie was. Hieromtrent geeft het administratief dossier evenmin uitsluitsel. Ook artikel 74/11 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, waaronder de verdenking van een precies omschreven misdrijf, het nagaan wanneer verzoeker is toegekomen en of hij kan geacht zijn illegaal te verblijven gelet op de tijdsduur van het verblijf.

Het geven van een inreisverbod heeft ernstige implicaties en van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris mag verwacht worden, indien een inreisverbod wordt gegeven omwille van een aanhoudingsmandaat de nodige zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd en hij precies motiveert omwille van welk misdrijf betrokkene werd aangehouden, temeer een veroordeling nog dient te volgen. De verzoeker maakt aannemelijk dat de bestreden beslissing niet correct is genomen en het komt de Raad niet toe te raden welke beslissing de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou genomen hebben indien verzoeker verdacht werd van het plegen van het misdrijf vervat in artikel 77 van de vreemdelingenwet of 77bis van de vreemdelingenwet terwijl thans blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat geoordeeld werd op basis van de verdenking van het plegen van mensenhandel. Dergelijke zwaardere kwalificatie kan niet worden afgedaan als zijnde een loutere materiële misslag. Het is duidelijk dat het misdrijf vervat in artikel 77 van de vreemdelingenwet veel minder de openbare orde schaadt dan het misdrijf "mensenhandel". Het kan dan ook bijna niet anders dan dat dit zijn invloed heeft in de belangenafweging van de betrokkene tegenover de belangen van de Staat. De materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is geschonden.

In die mate is het middel gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt de exceptie van onontvankelijkheid betreffende de vordering tot schorsing verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN